

3200.

Страната ни е силно замърсена
С бандити, политици и крадци,
Отхранени от харпия червена
И свързани чрез властвали предци.

Те всички под заслона на Закона
Убиват, грабят, бият, безчестят,
А кървавият цвят на небосклона
Е знак за техния Народен съд.

Историята плаче за палачи
И като чисто злато ги цени,
Дори за свои първенци ги тачи,
Щом жертвите са старци и жени.

Това (личи по всичко!) нейно хоби е,
Описано в учебните пособия.

3201.

За лудите е лесно да усетят
Тръпчивия привкус на Вечността...
А Вечността няма не е предметът
На необятната им самота?

В нощта на усмирителната риза
Те вместиат безпощадния простор,
Макар че слънце никога не влиза
Във техния заключен кръгзор.

Духът им е възторжен и свободен,
Не може никой да го окове,
Тъй както окован е краят рóден
През трудни за броеве векове.

Да!!! Лудниците са на този свят
За Свободата важен резерват.

3202.

Със помощта на силите на мрака
Палачът от „Треблинка” се укрил,
Шастливи старини за да дочака
След като сам на себе си простил.

Оказало се е, че в Аржентина
По кожата той станал инженер,
Дори използвал същата машина,
С която нявга бил е кождер.

За абажурите с човешка кожа
Не му напомня вече някой днес
И скоро със благословия Божа
Ще стане стълб на общия прогрес.

Съдии ако бяха се намесили,
Те вероятно биха го обесили.

3203.

Искреността е ценна добродетел
На добродетелите сред редиците,
Но никой досега не се е сетил
Да привлече към нея политиците.

Те лъжат винаги еднообразно,
Еднакво дръзко младите и старите,
Лъжата е явление заразно,
Но най-заразна е във мемоарите.

И все пак между редовете скрити
Се вижда на дворците как във залите
Предателският блясък на парите
Измества блясъка на идеалите.

Така изглежда ще е дотогава
Дорде човек човека управлява.

3204.

Старателната дворцова поезия
При комунизма е надежден щит,
Гаранция за сигурност на тези е,
Които, че са верни, дават вид.

Изглаждат в стих на Времето несгодите
И бракосъчетават през смъртта -
Екатерина, майка на народите,
С другаря Сталин – техният баща.

Навсякъде по неговия почин
„Как хорошó на свéте жить” ехти
И към „ГУЛАГ”, за да ни си насочен,
Във хора щеш-нешеш участваш ти.

Какво от туй, творбата че е слаба,
Щом масълце намазва върху хляба!

3205.

*Сатирата трябва да служи на
Партийната правда! (ЦК на БКП)*

На тържествуващата власт от кратера
Избликват безобразия безброй,
Но не там обеззъбената сатира
Решава да открива свой герой.

Тя търси го сред дребните чиновници
И там изпробва тъпия си нож,
Навежда гръб пред висшите сановници,
Дори възпява мръсната им мощ.

Ще си роди ли образ положителен,
Тъй както Партията я зове? –
Извърши опит доста продължителен,
Но той не даде сладки плодове.

Тогава, за да няма изоставане,
Откри изкуственото подсладяване.

3206.

*Няколкостотин хиляди са жертвите от турските
зверства над българското население в Тракия през 1913г.*

Ценя човешкото въображение
И неговата ненаситна мощ,
Но може ли да схване даже Гения
Сто хиляди убити в една нощ?

Не е възможно!.. И това тираните
Използват за злокобната си цел,
Да крият потреса голям от раните
На кръвожадността си без предел.

На мозъка ни липсва подготовката
Да проумее масовата сеч
И лесно се поддава на уловката
За дреболия уж, че става реч.

Задържа се закратко в новините
И дава път на новите убити.

3207.

Война!!! Едно едничко само слово
Превръща „Не убивай!” във „Убий!”
Живота да отнема е готово
Отечеството и да каже чий.

Убивай без да мислиш, безогледно,
Тогоз, когото сочат ти за враг!
Дали е редно или е нередно
Не питай под развявания флаг!

Богат е изборът ти на машини,
За да премахнеш своя враг-събрат,
Те дават следствия, но не причини –
Причини победилите редят.

А задължение на победените
Е дан да плащат и за неродените.

3208.

Над гробишето вее слаб ветрец
И вредом носи мириса на здравец,
Погребват днес червения светец
Завърнал се завинаги във Правец.

Премахнал бе през дългия си път
Немалко хора, между тях и свои,
Чрез гибелта си, за да укрепят
На славата му крехките устои.

А подвига му всякакви слова
Да превъзнасят се оказват слаби –
Той тъпчеше човешките права
И много чуждо щастие ограби.

И затова в Народното събрание
Почетоха смъртта му със мълчание.

3209.

По Федерико Гарсиа Лорка.

Под облаци от скърцаща печал
Трептят на голи ангели крилете,
Подгонени от лаком канибал,
А аз мълвя молитвени завети.

Не е ли този огледален свят
За кървава разплата недостоен?
Уви, безумията се тълпят –
Палачите очакват призив боен.

Във шепата ми като в сбъднат сън
Притискам три прекрасни пеперудки,
Дали ще литнат скоро те навън
При другите безбройни проститутки?

Очаквам отговор. Къде е той? –
Удавен е в червения порой.

3210.

По Пабло Неруда.

Вълшебен ручей. Омагьосан кръг.
Атомна бомба. Омагьосан кръг.
Червено вино. Омагьосан кръг.
Свободен избор. Омагьосан кръг.

Шуми тълпата. Няма го човека.
Ехти Земята. Няма го човека.
Скърби заводът. Няма го човека.
Блести дворецът. Няма го човека.

Цъфти бандитът. Нека си живее.
Краде крадецът. Нека си живее.
Дерзай банкерът. Нека си живее.
Гърми палачът. Нека си живее.

Във омагьосания кръг светът
Към бъдещето дири своя път.

3211.

Днес монархическото родословие
Е заменено от партийността -
Тя зорко бди партийното съсловие
Да се крепи от герба на властта.

Какво от туй, че твойто празноглавие
Разсмива често целия народ?!
Ти винаги ще се оказваш правия,
Когато присвояваш чужд имот.

Ти проповядваш вредом демокрация,
Борец си за държава с правов ред,
Но всичко е трагична имитация
Под знака на партийния билет.

А „правдата партийна” - наш закон! -
Превърна се в зловещ оксоморон.

3212.

I didn't fire general McArthur because he was a dump son of a bitch, although he was, but that's not against the law for generals. If it was, half to three-quarters of them would be in jail. (President Truman-1973)

На бойните потребности откликват
Убийствени научни постижения,
Способни непрестанно да проникват
Сред най-горещите полесражения!

„Не стига жертвената плът в момента!”
„Ще бъде внесена през океаните!”
Това се съгласува с Парламента
Чрез вишегласието на избраните.

Хирурзите с усърдие помагат
На влезлите в жестока схватка нации -
Дори на смъртността снижен е прагът
При милиони спешни ампутации!

Дерзайте, талантливи генерали,
Че плодотворна служба сте избрали!

3213.

Добрите хора с право са се скрили,
Не е за тях създаден този свят!
Не биха добротата им простили
Пазачите на кървавия цвят.

На власт са проверените бандити,
Събирани от кол и от въже,
И всички до един с позор покрити
Под предводителството на Т.Ж.

По някаква прищявка на съдбата
Добрите е белязала Смъртта
Със кобен знак да бъдат от страната
На хората, далече от властта.

И затова от родните тирани
За жертви със предимство са избрани.

3214.

Диктаторът не е ли бивш човек? -
Нуждае се от враг, не от приятел!
Той може да е кайзер, цар, генсек,
Но винаги свиреп завоевател.

Народът му е груб материал,
Чрез който се откупва от Смъртта,
Пожертван в името на идеал,
Пропит от безвъзвратна нищета.

Той цял живот в порочен кръг се движи -
В лъжите - сила, в силата - лъжи,
Това поглъща всичките му грижи
Престъпната си власт да задържи.

Открива се голямата измама,
Едва когато изход вече няма.

3215.

*Plate sin with gold and the strong lance of justice
hurtless breaks. (W. Shakespeare, "King Lear")*

Събра фамилията си Бай Ганю,
За да реши най-важните задачи -
Дали е късно или пък е рано
В пазарното стопанство да прекрачи.

„Да тръгнем”, каза Ганю-син „с муска̀ли
Сега изглежда вече старомодно,
А и да тръгнем, то това едва ли
Ще е икономически изгодно.”

„Ще трябва да привикнем постепенно”,
Изказа се на бая Ганя внукът,
„На гвоздеа със правилото ценно:
За да пробиеш, трябва да те чукат.”

То скоро се превърна във закон
За цял демократичен регион.

3216.

Улегналото робство изтощава
Със доброволното опозоряване
И бавно се всестранно утвърждава
Чрез робска хитрост... Не и с поумняване.

Улегналият роб по навик лази,
За да угодничи пред господаря си
И чрез робията по робски пази
Надеждата да намали товара си.

Той може даже да организира
Прекрасна спомагателна формация
И членски внос редовно да прибира
Във профсъюзната организация.

На вожда си щом предан е до гроб,
Издига се до ранг „довéрен роб”.

3217.

*Комунистическата власт често
приписваше вина на цели семейства.*

Изселиха ме още като бебе,
Защото съм била дете на враг
И вражеското битие обсеби
Съдбата ми до тъжна зрялост чак.

„Дете на враг!”, „Дете на враг!” остана
За мен у не един съученик,
А пламъкът му после ме обхвана
В пещта на екзекутор-кадровик.

Студентството за мен бе път затворен,
Пречупен рано беше моят дух,
„Врагът унищожаваме из корен!”
Бе призивът единствен, който чух.

Живях в мъртвешки непрестанен страх
И жертва на невинността си бях.

3218.

Какво в защита казал бе Тирана,
Когато бе останал без охрана?

„Избивах хора свободолюбиви,
Но доста от послушните са живи

И те ме надаряват със прослава,
Че ред създадох в моята държава!

Облагодетелствах и малцинствата
С уместно сменяне на имената,

Единен вечно за да е Народа
И аз към бъдещето да го водя.

Сам Бог ми е възложил тази роля
И затова налагах своята воля.”

„Ще я налагаш после на небето”,
Палача каза, готвейки въжето.

3219.

Живеем сред магическа реалност
В света на еднполовите бракове,
На шум, наречен нова музикалност,
На електрическите бързи влакове.

Обаче най-могъщата магия
Е настанена днес във политиката
И омагьсани сме всички ние
Във бездната, където ни повика тя.

Деленето на „дясно“ и на „ляво“
Е най-голямата мистификация,
А ни внушават, че това е право
На домораслата ни демокрация.

Измамваха ни. И сега ни мамят...
С търгаши пълен е все още храмът.

3220.

In My Lai I was personally responsible for killing about 25 people, from shooting them, to cutting their throats, scalping them, to cutting off their hands... (Varnado Simpson, 1968)

Във Лицие Човекът очерта
Предела страшен на жестокостта,
Докато случилото се в Ми Лаи
Посочи ясно безграничността ѝ.

Пред ужасите на това клане
Повдигат всички гузно рамене,
А зверовете там, които клаха,
Помилвани от президента бяха.

На милостта му главният мотив
Бил актът, че е човеколюбив
И щом невинни хора са избии
От земни горести са ги спасили.

Във свободолюбивата държава
Доброто винаги се опрощава.

3221.

Убийството чрез съд освобождава
От злите пристъпи на съвестта,
На съдията се въздава слава
И чест прибавя му се към честта.

Той доживява до дълбока старост
С годините, които е отнел
(Без всяко раздражение и ярост!)
Във собствения си голям хотел.

Парите не са цел, а само средство,
Родени в трудния му занаят,
И той ще ги остави във наследство
На внука за живот сред дом богат.

А хората от него ликвидирани
Впоследствие са реабилитирани.

3222.

Престъпността се демократизира
И с партии различни се гордее,
Широко тя се популяризира,
На всички сочи ползата къде е.

Да се гордее има пълно право
Със своя стил високопродуктивен,
Работи повсеместно бодро, здраво,
Без размотаване и ден почивен.

Която партия и да спечели,
Престъпността е винаги на власт,
Поддържана от хора преуспели

Със много милиони във запас
И всяко управление законно
Към нея е законно благосклонно.

3223.

Приятелството между политиците...
Каква прекрасна поетична тема!
Те крият мислите си зад езиците,
Но са с дела достойни за поема.

Пред съвършеното им лицемерие
И Сатаната даже занемява,
Когато те гласуват си доверие,
А всъщност готвят кървава разправа.

В последвалите пищни погребения
Надгробната им реч е безупречна,
Изпълнена със страстни уверения,
Че безутешността ще бъде вечна.

Със сълзите пролети от убийците
Надминахме дори и византийците.

3224.

Вродените заслуги на царете
Се подразбират и за неродените
Чрез тъжната лъжа през вековете,
Че синя кръв на тях тече във вените.

Дегенерати, даже идиоти,
Са със короните ощастливявани,
А после те превръщат ги в хомоти
За хората чрез робство закалявани.

И трупат се вродените заслуги
В монарсите – на Гóспода заместници,
Едни ако изчезнат идват други

Със свои телевизии и вестници,
Докато робът тежката верига
Разчупи и със кръв напише „Стига!”

3225.

*Учи редом баба с внуче, учи шлосер млад.
И Червенков също учи Сталинов доклад.
(Валери Петров)*

Живеехме в епоха на докладите,
Преследваха ни вредом неизменно,
Громяха враговете и преградите
Към бъдеще от правда озарено.

Снабдяваха ни често с тях водачите
И ние ги четяхме повсеместно,
Чрез тях си изяснявахме задчите
На зрялото ни общество чудесно.

В тиражи масови ги отпечатваха,
Та цялата страна да се покрие,
А в себе си възможността загатваха
Парченце сирене да се увие.

Приемахме ги всички със разбиране.
Бедата бе във липсата на сирене.

3226.

Терминът Ликантропия произлиза от гръцки λύκος — вълк и άνθρωπος — човек. Плиний Стари споменава за превръщането на човек във вълк в „Естествена история“.

Увълчването, паметен процес,
Започнал в пещерите и землянките,
При комунизма знак бе на прогрес,
А днес е знак на борсите и банките.

Човеко-вълк или вълко-човек
Е доста устойчива комбинация,
Начело тя излиза всеки век
И в диктатура, и при демокрация.

Обаче напоследък има спад
В човековълчите преобразования,
Изглежда този спад неосъзнат,

Но той е факт с пророческо значение
И сочи, че във хода на промените
Настъпва периодът на хиените.

3227.

Законът безпощаден на Морала
Поставя над човешкия живот
Безплътния живот на Идеала
На Времето през кървавия брод.

Така възникват жертвените речи,
Приканващи човеците да мрат
От меч, стрела, куршум или картечи
Със цел да се освободял светът.

Да се освободи, но от какво?
От себе си не може да избяга!
Кое да е човешко общество

За символ има здравата тояга
И по традиция от древността
За Свободата плаща със смъртта.

3228.

Да обуздават във човека звяра
Опитвали са и преди Христа,
Като са вдъхвали напразна вяра,
Доброто че ще властва над света.

От Рим, Египет, Вавилон, Елада,
Останали са паметни слова,
Които разгромяват без пощада
Вразите на човешките права.

Но Птолемеи, Нерон и Калигула
Не думи завещават, а дела –
Жестокостта им с тях се е прочула

И с огнена река е придошла
На Времето от мамещата пазва,
Брод в настоящето за да показва.

3229.

“Задача бъдещето ни поставя”
Бе глупостта широко популярна
На агитаторите сред състава
Във чест на Партията лъчезарна.

А бъдещето бе ни без защита,
Защото бе все още неродено
И трудно бе човек да го попита
От страх, че всичко беше забранено.

Забраните покриваха небето
И слънцето бе скрито сред забрани,
Но вместо него искаше ДеСе-то
Със ален мрак страната да обхване.

А бъдещето в мъртвата утроба
Показа се и скочи право в гроба.

3230.

Чрез пещерното право, съчетано
С ята атомни бомбардировачи,
Човечеството днеска е призвано
Приживе гибелта си да оплаче.

Задействан е огромен механизъм
За подготовката на страшна драма –
Земята се спаси от комунизъм,
Но от атомна смърт защита няма.

Ако човек навреме не прогледне
И види, че часовник вече трака
И отброява часове последни,

Той бъдещето си не ще дочака,
А Онзи, който наблюдава свише,
В разходния тефтер ще го запише.

3231.

Небето ми е скрито под земята,
Там прелетните птици не прелитат,
Единствен мой приятел е змията,
А девственият ужас ми е щитът.

Светът ми е отвсякъде зазидан,
Летенето сменено е с пълзене
Пред кърта-просветителя най-виден
И първожрец на всякакви промени.

А главната промяна е застоят,
Чиято бързина е скорострелна,
Животът на влечугото и моят
Са залогът за вяра безпределна.

Във изпълнение на тази длъжност
Въжето е накрая със окръжност.

3232.

По Томас Ман.

Нима детинщината тиранична
Не защитавах страстно нявга аз,
Щом революционно-архаична
Попадна музиката в нейна власт?

Наставникът, условно гениален,
Поведе своите овчици в кръг,
Но инстинктивно свърхрационален
Бе неговият творчески недъг.

Да, нужен ни е зрял законодател,
За да нормира пламенния дух,
Първопроходец смел и съзидател,
А не корепетитор някой сух.

Това навремето се подразбираше
И в учебийността се абсорбираше.

3233.

„На Изток истинското православие и духа на славянството се крепят единствено благодарение на турците...” (Константин Николаевич Леонтиев "Писмата на един отшелник").

Умникът бе от мъдрост незасегнат
И затова по кой да е въпрос
Изстрелваше като от лък запрегнат
Безмислици изпълнени със злост.

„О, колко робът е неблагодарен
На своя поробител мил и драг!
Със свобода е робът натоварен
Да свива гръб пред мюсюлмански флаг!”

Така във книгата си каканиже
Дълбокоученият зъл простак
Султанските калеври като ближе,
Да бъде с другите простаци вкрак.

Във робството и в робското безправие
Той вижда истинското православие.

3234.

Inter group violence among early Holocene hunter-gatherer of West Turkane, Kenya. (Nature, 21.01.2016, p.394)

Военно гробище на сто столетия
Е плод на битка още невъзпята,
Сред множеството кървави съцветия,
Красящи миналото на Земята!

Бойците имали ли са водители,
Които да ги тласкат към победа
И да се обявяват за спасители
От нападенията на съседа?

Навярно имали са. След сражения
Едни са мъртви, други оцелели,
Едни на път към райските селения,

А други към предимно земни цели -
Най-важно е на бойната печалба
Да се извърши дружеска подялба.

3235.

Не съществува ненормална глупост,
Да, глупостта е винаги нормална
На фона на загадъчната хубост,
Превърнала я в благодат глобална.

И всяко отклонение от нея,
Разбира се, наказано ще бъде,
А всяка освежителна идея
Политбюроото строго ще осъди.

Партийността със глупостта сестри са,
Една със друга те се коронясват,
Изглежда, че съдбата ги ориса
Над разума от край до край да властват.

Така те могат всяко кръглогодие
Да кичат с лаври своето безплодие.

3236.

*Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
οὐλομένην, ἣ μυρὶ' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν...
(Първите два стиха на "Илиада" от Омир)*

На бляна във кипящия казан
Плътта на фактите се дооформя,
Сама да се превърне после в блян
И на въображението в норма.

Във този алхимически процес
Излишната материя отпада,
Духът остава и с магичен жест
Творецът го превръща в „Илиада”.

Да създаде пленителна творба
От ад на непрекъснати кланета –
Плод на братоубийствена борба,
По силите е само на Поета.

Не са ли сетнешните описания
До нейде само бледи подражания?

3237.

*Един критик хвали млад поет: Вашите стихове ще се четат когато Шекспир ще бъде напълно забравен...
Но не преди това. (Литературен анекдот)*

Безсмъртието също има степени,
Наложени от Времето разделно,
Кои ли не към него са прикрепяни –
И групово, а също поотделно!

Безсмъртие от партии раздавано,
Най-често е сезонно по природа
И въпреки че с кръв е закалявано,
Излиза с партията си от мода.

Но гледам, хора приживе оплювани,
И за които твърде малко знаем,
По-ярки са от тези чрез гласуване
Получили безсмъртие под наем.

А Дявола се тайно подиграва
И ключ за към безсмъртие не дава.

3238.

Със спомени за някогашна слава
Пропадаме полека век след век,
Държавата ни се опропастява...
Поради липса на Човек!

Глупци изглежда дълго ще чертаят
Посоката на пътя ни нелек
И с тяхна помощ ще ни мами раят...
Поради липса на Човек!

Подготвят ни красиво тапициран,
Удобен за умирање ковчег,
Та цял народ да легне в него мирен...
Поради липса на Човек!

Човекът даже и да се роди,
Властта с ковчег и него ще снабди.

3239.

Светът ще спре ли нявга да се кланя
Пред наукообразната лъжа?
Да спре умът отдавна го подканя,
Но досега да спре той не можа.

Алхимията ще му носи злато,
Политологията – вечен мир,
А астрологията – власт, която
Ще направлява пътя му безспир.

И всяка неуспехи произвежда,
Мъгла излъчва вместо светлина,
Заблудите превръща във надежда,
Заместваща духовната храна.

И също като призраци незрими
Те трайни са и са непобедими.

3240.

Странно! Никой не възпява вече БКП.

А със какво се тя обезсмърти
В годините на своето владичество?
Омразата навред разкрепости
Освен по качество, и по количество.

Съда превърна във покорен роб,
Премахна на езика благородството,
На подлостта зловредния микроб
Въздигна във емблема на господството.

И нямаше кръвта кой да възспре,
И кървавият ручей се проливаше,
И ручеят се прероди в море,

Където Партията се измиваше
И вѐдра, от недъзите пречистена,
Народа хранеше с червена истина.

3241.

Народ удобен сме за ненавиждане,
Могъщи сили се прицелват в нас,
Във гроба многократно сме зазиждани
И клели са ни с ненаситна страст.

Не е ли чудо, че сме оцелявали
След Дизраели, Чърчил, Клемансо
И след като Кобурги са продавали
Дедите ни за пушечно месо?

А ако някой образ положителен
Врагът оставил е недоубит,
Тогава всички със замах стремителен
Го смазваме, за да го превърнем в мит.

Във Времето съдбата ни каква е
По паметниците ще се узнае.

3242.

Аз усвоявам безнадеждността
От всички хора, преди мен живели,
Навред разпространена днес е тя,
Прегради няма, няма и предели.

Но със надеждата не е така,
Не се намира нейде наготово,
Навремето изтреби я ЧеКа*
И трябва да я сътворя отново.

Оказва се, не може без лъжа –
Червените превърнаха се в сини,
И на лъжата всъщност аз дължа
Сама надеждата да не загине.

Една до друга те ще се крепят
На прехода в несвършващия път.

**ЧеКа – Чрезвычайная Комиссия.
Вж. филма „Чекисты” (2012г)-Youtube.*

3243.

*Княз Енварота е първият българин,
обявен за християнски светец.*

От Маламър убит бе Енварота
Заради вярата му във Христа,
И смърт че предпочете пред живота,
За да спечели рая след смъртта.

А после Бóрис ослепи Расáте
Затуй, че не призна Христос за бог
И във затвора мрачен го запрати,
Защото той на Тангра бе пророк.

Погрешен бог в неподходящо време
Облива скиптрите с човешка кръв,
Короната превръща се във бreme
Под тежестта на правоверна стръв.

А праведник печели в надпреварата
Висока титла „Мъченик на вярата”.

3244.

Настъпи ли Година на маймуната
В старинния китайски календар
Маймуната застава на трибуната,
Маймунството ни става господар.

С червени задници са политиците
И с неизменния маймунски лик
И на маймуните между редиците
Велик се чувства всеки политик.

За тях и делниците им са празници,
Мирува укротеният народ,
А върху завладените нещастници
Те пробват своя нов червен хомот.

И всеки по маймунски всичко върши
И не желае срокът му да свърши.

3245.

*„Само да те гепна, дънките ще цепна...”
(Из песента „Радка-пиратка”)*

Надувай, стари дядо, кларинета
След теб да викна аз и да запея
За чалгата, заляла Интернета,
И кой ще ни освободи от нея.

За Радка, ненаситната пиратка,
Напираща във всички дискотеки,
За здравата ѝ задушевна хватка -
Гаранция за чалгата навеки.

Спят непробудно вехтите войводи
И няма буден ни един будител
Да спре слепеца, който днес ни води
Към пропаст, а се мисли за спасител.

Защото чалгата за простия народ,
Не мода е, а начин на живот.

3246.

По Самюел Бекет.

Вечеряхме ли днес? Или бе вчера?
А може би закусвахме? Не зная.
Ако попитам милиционера,
Дали той знае датата коя е?

Далеч е той. Добре е, че го няма,
Но вместо него тука е върбата.
Дървото пази истина голяма,
Тя трудно ще ми влезе във главата.

Не искам с нея да се занимавам
Докато някой кой съм не ми каже...
Пристигам ли или си заминавам?
Това по-важно е от хляба даже.

А дотогава дните ще ме чакат
И зъбите ми от студа ще тракат.

3247.

По Албер Камю.

Над силно нажежената пустиня
Препичаше светилото без жал,
А някакво човече без причина
Като че сочеше към мен кинжал.

Извадих без да мисля пистолета,
Последва изстрел мек, почти без шум.
А след това надойдоха ченгета
И в мъртвия откриха мой куршум.

Разбира се, бе в слънцето вината
За този пълен със трагизъм факт,
Не беше то носител на позлата,
А пряк участник в кървавия акт.

Сега седя от горест изтощен,
Че вместо слънцето ще бесят мен.

3248.

Не са ли „левите” милионери
Най-яркото лице на подлостта!
Гмежта им се през трупове катери
Във бесния си устрем към властта.

Живеят във дворците си с охрана
С уплаха от народната любов
И щедро обещават ни промяна
На стар хомот с червен хомот, но нов.

Левеят се, по-лесно за да грабят,
Защото щом докопат се до власт
С купони почва да се дава хлябът,
За тях богатство, бедността за нас.

Измамата без никакво съмнение
Ще бъде още дълго в обращение.

3249.

Не ни остана къща необрана
Във нашия прекрасен земен рай
И всяка партия е основана
Със цел в грабежа да е с лъвски пай.

Намесват се съдии, прокурори,
Полиция и синодална гмеж
И всеки срещу всекиго се бори,
На Дявола и Бога пали свещ.

Народът си мълчи, търпи, не шава,
Навикнал е отдавна на това,
Отдавна роб е в своята държава
Със култ към преклонената глава.

Човек или като човек живее,
Или живурка, за да оцелее.